

РЕШЕНИЕ

№ 2635

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100511236 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 7498/12.05.2023 г., постановено по гр.д. № 25629/2022 г. по описа на СРС, ГО, 138 състав, ответникът ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, е осъден да заплати на ЗЕАД „Б.В. И.Г.“, ЕИК *****, сумата от 5852,18 лева - платено от ищеца застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разходи за вреди по МПС по щета № 470421212163082, ведно със законната лихва от 17.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, в която се излагат доводи, че постановеното решение е неправилно и необосновано, постановено в нарушение на съдопроизводствените правила и на материалния закон. Поддържа, че в показанията си водачът на л.а. „Киа сийд“ е заявил, че е преминал на зелен светофар, а в двустранния протокол било отразено, че е преминал при преминаване от зелено на жълто, поради което и свидетелските му показания не следва да се кредитират. Сочи, че за сметка на това показанията на водача на т.а. „Форд Транзит“ са последователни и следва да бъдат кредитирани като кореспондиращи с останалите доказателства по делото. Поддържа се, че няма логика водачът на т.а. „Форд Транзит“ да спре на червен светофар и да потегли отново на

червен светофар, а от циклограмата било видно, че няма момент, в който да има засичане на жълтите сигнали на светофара на процесното кръстовище. Моли се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен.

Въззиваемият ЗЕАД Б.В. И.Г. е депозирал отговорна въззивна жалба, в който излага доводи за правилност и законосъобразност на постановеното решение. Поддържа, че по делото се е установило наличието на всички елементи от фактическия състав на предявения иск. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на сторените по делото разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Основателността на иска по чл. 411, ал. 1 КЗ се обуславя от установяване по делото на следните юридически факти: ответникът да е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобил, като в срока на действие на договора, вследствие на противоправното и виновно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, да е настъпило застрахователно събитие, покрит риск по сключения договор, в причинна връзка с което ищецът е претърпял имуществени вреди в претендирания размер.

По релевираното възражение за съпричиняване в тежест на ответника е да докаже факти, чието проявление обуславя съпричиняване на вредите от страна на ищите.

Не е спорно между страните, че ищецът е заплатил по договор за имуществено застраховане „Каско“ на собственика на увредения от

процесното ПТП л.а. „Киа“, модел „Сийд“ с рег. № *****, застрахователно обезщетение в посочения в размер от 5827,18 лв., както и наличието на валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и собственика на т.а. „Форд Транзит“, рег. № *****. Основен спорен между страните, във вр. с който са и всички наведени доводи във въззивната жалба, е какъв е механизмът на настъпилото събитие, респ. чия е вината за настъпване на процесното ПТП и налице ли е съпричиняване.

По делото е представен двустранен констативен протокол за ПТП от 07.12.2021 г., в който е отразено, че на посочената дата около 06,30 часа, в тъмната част на денонощието, в района на кръстовището, образувано при пресичането на ул. „Черковна“ и ул. „Оборище“, на територията на гр. София е настъпило ПТП. Кръстовището е регулирано със светофарна уредба, работеща на автоматичен режим. Лек автомобил марка „Киа“, модел „Сийд“ с рег. № *****, управляван от Д.М. се е движил по ул. „Оборище“, в посока към кв. „Редута“. Приближавайки ул. „Черковна“, водачът е предприел навлизане в кръстовището при превключване от зелен в жълт сигнал на светофарната уредба. В същото време по ул. „Черковна“, в посока от ул. „Мадрид“ към ул. „Султан тепе“ се е движил товарен автомобил марка „Форд“, модел „Транзит“ с рег. № *****, управляван от С.С.. При достигане на автомобила до кръстовището с ул. „Оборище“, водачът му е предприел навлизане в зоната на кръстовището при превключване от жълт в зелен сигнал на светофарната уредба. При така създамата се ситуация е последвал сблъсък между двата автомобила в зоната на кръстовището, като т. а. „Форд Транзит“ с предната си част е ударил странично л. а. „Киа Сийд“ в задната лява част. В резултат на настъпилото ПТП са нанесени материални щети на моторните превозните средства

За установяване механизма на настъпилото ПТП са разпитани свидетелите Д.М. и С.А..

Свидетелят М. твърди, че на 07.12.2021 г. рано сутринта се е движил по ул. „Оборище“ в посока кв. „Редута“, достигнал кръстовище и видял, че от дълго време свети зелен сигнал на светофарна уредба, при което някой го ударил странично отзад и спрял. Свидетелят поддържа, че бил ударен от бус „Форд“, както и че се е движил с около 40 км./ч. Твърди, че е видял само зелен сигнал на светофарната уредба, но не и жълт. Сочи, че в двустранния протокол бил записал „преминаване от зелено на жълто“ защото предполагал, че след него е светнал жълт сигнал на светофара.

Свидетелят А. поддържа, че през 2021 г. около 6:30-7 часа се е движил по ул. „Черковна“ в посока Румънското посолство, като на светофара с ул. „Оборище“ спрял, изчакал и след като светнал зелен сигнал на светофарна уредба, потеглил и се сблъскал с друг автомобил, движещ се напречно на него, като ударът настъпил в предната част на неговия автомобил и задна странична част на другия автомобил.

Пред първоинстанционния съд са допуснати приети основна САТЕ и

допълнителна САТЕ. Допълнителното заключение на вещото лице е изготвено след снемане показания на допуснатите свидетели, като вещото лице е посочило, че причина за настъпване на произшествието е поведението на водача, навлязъл в кръстовището по време на червен за него сигнал на светофарната уредба. Вещото лице е установило, че се формират два противоположни варианта, съобразно това показанията на който от двамата свидетели се кредитират, като по технически път не може да се установи основната причина за настъпване на произшествието. Експертизата установява още, че към момента, в който т.а. „Форд“ модел „Транзит“ е започнал да навлиза в кръстовището, потегляйки от стоп линията си, независимо на какъв сигнал, л.а. „Киа“, модел „Сийд“ се е намирал на разстояние около 52 метра преди мястото на удара и на около 42 метра преди стоп-линията си. При опасна зона за спиране 22,15 метра от скорост 40 км/ч., водачът е имал възможност да види и да следи действията и поведението на т.а. „Форд“ модел „Транзит“, като е имал техническа възможност да намали скоростта си или да спре на стоп линията си, за да предотврати удара.

Съдът при преценка на така събраните доказателства намира, че водачите и двата автомобила са навлезли в кръстовището при липса на подаден зелен сигнал от светофарна уредба за тяхната посока на движение. И двамата свидетели в показанията си твърдят, че са навлезли в кръстовището при подаден зелен сигнал на светофарна уредба за всеки от тях, но това не кореспондира с отразеното в протокола при превключване от зелен в жълт сигнал и при превключване от жълт в зелен сигнал, както и със заключението на изготвената САТЕ, според която това е технически невъзможно. Съдът не кредитира показанията и на двамата свидетели в частта относно посоченото, че са навлезли в кръстовището при подаден зелен сигнал от светофарната уредба, доколкото тези показания пряко противоречат на отразеното от самите свидетели в двустранния протокол и очевидно целят да изключат вината на всеки от тях за настъпване на произшествието. Ето защо и съдът приема, че и двамата водачи не са навлезли в кръстовището при подаден зелен сигнал за тях. Съгласно чл.31,ал.7, т.4 от ППЗДвП, жълта светлина - означава "Внимание, спри!", като това не се отнася само за онези от водачите, които в момента на подаването на този сигнал, след като им е било разрешено преминаването, са толкова близо до светофара, че не могат да спрат, без да създадат опасност за движението. По делото няма данни л.а. „Киа“, модел „Сийд“ да е навлязъл в кръстовището по причина, че не е могъл да спре, поради което и съдът намира, че и двамата водачи са нарушили разпоредбата на чл.31,ал.7, т.4 от ППЗДвП, навлизайки на урегулирано с пътен светофар кръстовище при липса на подаден зелен сигнал за тях. Дори да се приеме, че т.а. „Форд“ модел „Транзит“ е навлязъл на кръстовището при червен сигнал на светофарната уредба, респ. че л.а. „Киа“, модел „Сийд“ е навлязъл при зелен сигнал, то видно от заключението на вещото лице водачът на л.а. „Киа“, модел „Сийд“ е имал възможност да види и да следи действията и поведението на т.а. „Форд“ модел „Транзит“, като е имал техническа

възможност да намали скоростта си или да спре на стоп линията си, за да предотврати удара, с неизпълнението на което задължение е нарушил разпоредбата на чл.20,ал.2 ЗДвП да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението.

По изложените съображения и въззивният съд намира, че и двамата водачи имат поравно вина за настъпване на произшествието. Ето защо и ответникът следва да отговаря за 50% от настъпилите увреждания по на л.а. „Киа“, модел „Сийд“.

Изготвената САТЕ установява, че всички отстранени вреди на л.а. „Киа“, модел „Сийд“ с рег. № *****, са в пряка причинно – следствена връзка с механизма на настъпилото ПТП. За определяне размера на регресния дълг съдът съобразява приложимата съдебна практика, постановена по реда на касационния контрол - решение № 52 от 08.07.2010г. по гр.д. № 652/2009г. на ВКС, ТК, I отд., съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение единствено по действителната стойност на вредата /без овехтяване/ към момента на настъпване на застрахователното събитие, стига то да не е под минималните размери, установени в Методиката.

Обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско“ /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи, в какъв размер в случая е възникнал регресният дълг. В случая заключението на САТЕ е определила сумата от 5984,82 лв. като необходимата сума за възстановяване на щетите върху увредения автомобил на база средни пазарни цени към датата на настъпване на процесното ПТП. Размерът на действителните вреди е по-голям от размера на действително платената сума /5827,18 лв./, поради което и регресното право е възникнало до 50 % от размера на платената сума от 5827,18 лв., т.е. за сумата от 2913,59 лв., за която в полза на ищеца е възникнало регресно вземане заедно с 25 лв. ликвидационни разноски, или за сумата от общо 2938,59 лв. За тази сума искът се явява основателен, като същият се явява неоснователен за разликата до пълния предявен размер от 5852,18 лева.

С оглед частичното несъвпадение на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено в частта, в която е уважен предявеният иск по чл.411, ал.1 КЗ за сумата над 2938,59 лв. до 5852,18 лв., като искът бъде отхвърлен в тази част. В останалата част първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските. Решението следва да бъде отменено в частта, в която в полза на ищеца са присъдени разноски в размер над 523,04 лв.. В полза на въззивника следва да бъдат присъдени разноски за първоинстанционното производство в размер от 222,5 лв. За въззивното производство на въззивника следва да се присъдят разноски в размер от 108,52 лв. /за д.т. и юрисконсултско възнаграждение/ съобразно уважената част от въззивната жалба. На въззиваемия следва да се присъдят разноски съобразно отхвърлената част от въззивната жалба в размер от 331,5 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 7498/12.05.2023 г., постановено по гр.д. № 25629/2022 г. по описа на СРС, ГО, 138 състав, допълнено с определение № 27194/03.08.2023 г., в частта, в която ответникът ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, е осъден да заплати на основание чл.411,ал.1 КЗ на ЗЕАД „Б.В. И.Г.“, ЕИК *****, сумата над 2938,59 лв. до 5852,18 лева - платено от ищеца застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разходи за вреди по МПС по щета № 470421212163082, ведно със законната лихва от 17.05.2022 г. до окончателното ☐ изплащане, както и в частта, в която ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, е осъден да заплати на ЗЕАД „Б.В. И.Г.“, ЕИК *****, разноски за сумата общо над 523,04 лв., и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЗЕАД „Б.В. И.Г.“, ЕИК *****, срещу ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, иск с правно основание чл.411, ал.1 КЗ за сумата над 2938,59 лв. до 5852,18 лева - платено от ищеца застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разходи за вреди по МПС по щета № 470421212163082, ведно със законната лихва от 17.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 7498/12.05.2023 г., постановено по гр.д. № 25629/2022 г. по описа на СРС, ГО, 138 състав, допълнено с определение № 27194/03.08.2023 г., в частта, в която ответникът ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, е осъден да заплати на основание чл.411,ал.1 КЗ на ЗЕАД „Б.В. И.Г.“, ЕИК *****, сумата от 2938,59 лв. - платено от ищеца застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разходи за вреди по МПС по щета № 470421212163082, ведно със законната лихва от 17.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ЗЕАД „Б.В. И.Г.“, ЕИК *****, да заплати на основание чл.78,ал.3 ГПК на ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, разноски за първоинстанционното производство в размер от 222,5 лв., както и разноски за въззивното производство в размер от 108,52 лв.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, да заплати на основание чл.78,ал.1 ГПК на ЗЕАД „Б.В. И.Г.“, ЕИК *****, разноси за въззивното производство в размер от 331,5 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____